

Přítel hříšník?

David Wilkerson June 12, 2006

„Přišel Syn ?lov?ka...přítel celník? a hříšník?“ (Matouš 11:19). V 7. kapitole Lukáše ?teme p?íb?h o farizeovi jménem Šimon, který pozval Ježíše do svého domu pove?e?et. Tento zbožný muž pozval také vybranou skupinu náboženských v?dc?, jako byl on sám, aby usedli k těmž? stolu. Tito hosté byli s ne?v?tší pravd?podobností také farizeové.

Bezpochyby to bylo velice náboženská sešlost. Šimon a jeho známí farizeové pe?liv? dodržovali zákon, panti?ká?sky platili desátky a každý den chodili do Božího domu. Ve svých o?ích byli sv?domit? spravedliví a podle svých p?edstav byli svatými muži své generace.

Nejsem si jistý, proč farizeus pozval Ježíše na ve?e?i, natož aby p?ivedl další p?ísn? náboženské muže, aby s ním stolovali. Nejpravd?podobn?jším d?vodem pro jeho pozvání z?ejm? bylo, že Šimon a jeho p?átele cht?li rozhodnout, zda je Ježíš prorok, nebo mu, jako takovému, necht?li ve skute?nosti p?ikládat d?ležitost. Šimon, jak je v této pasáži jasn? uvedeno, v?d?l, že má Ježíš „pov?st jako prorok“ (viz Lukáš 7:39).

V této kultu?e bylo b?žné, že každého hosta vítali s umyvadlem vody a plátnem, aby omyli prach s nohou návštěvnika. (V té dob? tam nebyly žádné dlážd?né cesty, takže nohy lidí byly vždy po cest? zaprášené.) Také hosta p?ivítali polibkem na ob? tvá?e. Potom dostal malou nádobku s olejovou masťou, aby si ji vet?el do vlas?, které nejspíš pot?ebovaly zvlh?it.

Když tuto pasáž pro?ítám, vypadá to, že Šimon své ostatní hosty zaopat?il a posadil d?ív, než p?išel Ježíš. A je tém?? jisté, že tito hosté byli podle zvyku osv?ženi. Konec konc?, žádný farizeus by necht?l mít mezi sob? rovnými pov?st, že není pohostinný.

Z této pasáže je však z?ejmé, že Ježíši se takové pohostinnosti nedostalo. Všechno, ?eho se mu dostalo, byla pouze povýšenost. Nebyla tu žádná voda, aby smyl prach se svých nohou, žádný zdvo?ilý polibek na tvá?, žádný olej na jeho vlasy (viz Lukáš 7:44-46). Místo toho ho p?ivedli ke konci stolu jako mén? d?ležit?ho návštěvnika a musel se posadit mezi ostatní s dosud zaprášenýma nohama.

Písmo nám ne?íká, o ?em tato skupina kolem stolu debatovala, ale m?žeme se domnívat, že to souviselo s teologií. Farizeové byli v této v?ci odborníky a pokoušeli se Ježíše p?i další p?íležitosti napálit podivínskými dotazy. Ale Ježíš v?d?l, co je v srdcích t?chto lidí, a brzy to vyšlo na sv?tlo.

Dále tu ?teme, že na scénu vpadla žena z ulice, která „byla hříšnice.“ Tato nechvaln? známá žena si n?jak našla cestu kolem sloužících v dom? a vešla až do místnosti, kde tito náboženští muži ve?e?eli. Tam se zastavila u nohou Ježíše, v rukou alabastrovou nádobku s masťou a vzlykala.

Šimon a jeho p?átele museli být p?íliš ohromeni, než aby jednali. Opravdu, nejspíš byli v šoku. Znali tuto ženu a v?d?li, že je velkou hříšnicí v jejich m?st?. (Asi to byla prostitutka.) Dovedu si p?edstavit, co si tito náboženští muži mysleli: „Jak trapné, taková hříšnice si vpadne mezi nás, na tohle ‚setkání s Ježíšem‘. Probíráme tu teologii a najednou se sem p?i?ítí tahle šlapka.“

Hříšnice padla na kolena, vzala do rukou Ježíšovy nohy a začala je omývat svými slzami. V ten moment museli farizeové překvapením lapat po dechu: „Ale ne. Jak může Ježíš dovolit, aby se ho taková žena dotýkala? Je to v rozporu se zákonem dotýkat se někoho, kdo je nečistý. Nemohl by jí ani dovolit, aby se dotkla jeho roucha. Ale on tu dovolí prostitutce, aby objímala jeho nohy.“

V tu chvíli udělala něco nemyslitelného, rozpustila si vlasy. Žádná slušná židovská žena by takovou věc na veřejnosti neudělala. Ale tato pochybná ženština doista vysušila Ježíšovy nohy svými vlasy. Nakonec otevřela alabastrovou nádobku a na Ježíšovy nohy vylila mast.

Te už byli farizeové rozhořeni a mysleli si: „Jak hanebné! To je erotičnost. Ježíš snad vůbec není prorok. Kdyby byl skutečně poslaný od Boha, věděl by, že tato žena je hříšná a ihned by tohle předvádění měla zastavit.“ Opravdu, Písmo říká, že přesně tohle si Šimon myslel (viz Lukáš 7:39).

Ale Ježíš četl myšlenky svého hostitele a odpověděl: „Šimone, musím ti něco povědět“ (7:40). Chci tu udělat přestávku, abychom uvažovali o slovech, která tu Ježíš Šimonovi říká. Faktem je, že když jsem tento příběh poněkoličtěji přečetl, Duch svatý mě zastavil a slyšel jsem, jak mi šeptá: „Davide, musím ti v tomto příběhu něco říci.“ Opravdu věřím, že nám všem tu musí Pán něco říci.

Cítil jsem puzení vmísit se do toho příběhu a prozkoumat sám sebe ve světle jeho pravdy. Okamžitě jsem viděl, že tu jedná dva duchové: duch farizejství a Kristův duch odpuštění a obnovení. Farizeové šířili ducha posuzování (jsem svatější než ty) a odsuzovali jak nechvalnou známou ženu, tak Ježíše. Ale Kristus zjevuje ducha odpuštění a obnovení, když říká Šimonovi, že mu musí něco říci.

Přiznávám, že když jsem se vmísil do této scény, mojí první myšlenkou bylo: „Samozřejmě, že mám ducha Ježíše. Jsem přítel hříšník?. Trávím roky ve službě závislým na drogách a alkoholikům, prostitutkám, těm nejhorším hříšníkům. Nemám v sobě žádné farizejství.“

Asi tak nějak bych přemýšlel. Opravdu, většina z nás si myslí: „Nejsem takový věřící. Nesoudím druhé.“ Ale právě duch farizejství takto uvažuje: „Nejsem jako druzí. Jsem mnohem spravedlivější, svatější.“ Většina z nás občas dopustila, aby závist, žárlivost nebo hněv podbarvily naše mínění o druhých.

Podle mě je nejlepší definicí farizea tato: farizeus je ten, „kdo monitoruje hříchy druhých, ale sám sebe ospravedlňuje.“ Ježíš to objasňuje na modlitbě farizea v chrámu: „Bože, děkuj ti, že nejsem jako ostatní lidé, rváři, nespravedliví, cizoložníci... Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všeho, co vlastním“ (Lukáš 18:11–12).

Jednoduše řečeno, duch farizejství říká: „Každý druhý chybuje. Všude kolem nevidím nic jiného než hříchy a kompromisy. Ale já jsem v pořádku, já jsem obhájce pravdy.“

Co to bylo, co musel Ježíš Šimonovi říci?

Kristus Šimonovi pověděl podobenství o dvou mužích, kteří dlužili peníze věřiteli. „Jeden dlužil pět set denárů a druhý padesát. A když nemohli říci zaplatit, oběma odpustil. Pověz tedy, který z nich ho bude více milovat?“ (Lukáš 7:41–42).

Zdá se, že Šimon pochopil. V následujícím verši řekne: „Šimon odpověděl: Mám za to, že ten, kterému více odpustil“ (7:43). Co přesně Kristus tomuto farizeovi sděloval? Stručně řečeno, řekl Šimonovi: „Ty jsi ten, kdo potřebuje odpuštění.“

Víte, jak mu Ježíš nejprve řekl: „Musím ti něco povědět,“ měl tím na mysli: „Chci ti ukázat, co je ve tvém srdci. V tuto chvíli nejde tady u stolu o ženu, která sem vešla. Jde o tebe, Šimone. Je to o duchu, který je v tobě, o tvé náboženské pýše, o tvé aroganci, o tvém odsuzujícím duchu, o tvém nedostatku slitování.“

Věřím, že Ježíš pyšnému farizeovi v podstatě řekl: „Tato takzvaná ‚hříšná‘ žena zná hloubku své zkaženosti. Ona ví, že si zaslouží soud. A přiznává svou beznadějnost, vidí sama sebe jako toho nejhoršího z hříšníků. Skutečný důvod, proč sem přišla a tohle udělala, je ten, že je tak vděčná za milost a očištění.“

„Tato žena vidí, že máš pro ni jen pohrdání, Šimone. Ona slyší šepot a pomlouvání mezi vámi všemi a cítí tvůj odsuzující hněv. Ale ona tě na oplátku soudit nebude. Ne, ona tě navzdory tomu bude milovat. Protože ví, co jí bylo odpuštěno. Ona je schopná milovat každého, protože navzdory svým hříchům je tolik milovaná. A teď cítí, že nemá právo odsuzovat druhé.“

„Ale ty, Šimone, nevidíš zkaženost svého vlastního srdce. Odsuzuješ tuto zlomenou ženu, ale nevidíš, že potěbuješ stejn? mnoho, nebo možná ještě? víc, milosti. Myslíš, že ona potěbuje mnoho odpuštění a že ty potěbuješ málo. Ale tak to není.“

Uvažujte o tom, co předtím Ježíš řekl farize?m: „Co z ?lov?ka vychází, to ?lov?ka špiní. Z nitra lidského srdce totiž vycházejí zlé myšlenky, cizoložství, smiln?ní, vraždy, krádeže, lakomství, ni?emnost, lest, nestydatost, závistivé oko, urážky, pýcha, bláznivost. Všechny tyto zlé věci vycházejí z nitra a pošpi?ují ?lov?ka“ (Marek 7:20–23).

Za padesát let své služby jsem viděl tolik pošetilosti, tolik falše, tolik obchodování s evangeliem, tolik vynucování a falešných doktrín. A vím, že to všechno zarmucovalo Pána. Ježíš za svých dn? vyhnal pen?zom?nce a zjevil, co je falešné. Ale nejvášniv?jší odsouzení si vyhradil pro farizejství. Vypráv?ní evangelií m? přesvd?uje, že neexistovalo nic, co by Kristus nenáviděl víc.

Mojí modlitbou v posledních týdnech bylo, aby mi Pán ukázal farizejství v mém vlastním srdci

Modlil jsem se: „Ježíši, než budu kázat další kázání o stavu tvé církve – d?ív než ?eknu ještě? jedno slovo o nedostacích služby n?koho dalšího – ukaž mi, prosím, mé vlastní srdce. Duchu svatý, mocný chirurgu, ?ízni hluboko do mé rakoviny a zrentgenuj mé srdce. Ukaž mi pýchu a tvrdost v mém srdci.“

Nedávno jsem ?etl, že v Americe existuje 3700 letni?ních denominací a na celém sv?t? n?jakých 27 000. Krom? toho existují tisíce charismatických skupin a malých denominací. V Brazílii, Argentin?, Nigérii a dalších afrických zemích, je mnoho set t?chto denominací. Baptisté v po?tu rozmanitých denominací nezaostávají.

Mnohé z t?chto denominací mají dogmatický zvuk, d?lají velké věci a pozvedají duchovní církve. Kážou mocn? evangelium a vyhrávají velký po?et duší. Ale existuje také hodn? t?ch, které jsou rouhavé, bezbožné, je tu mnoho falešných prorok?, a mnoho žebrání pen?z od chudých.

Tak to bylo i za dn? Krista. Bylo tam tolik typ? farize?, tolik odšt?pených skupin Saducej?, tolik antagonistických kn?ží. Falešnými doktrínami se to jen hemžilo, vdovy byly okrádány a domy starc? byly vykrádány, všechno z „náboženských“ d?vod?.

Ježíš jasn? řekl, že jednoho dne budou pachatelé všech takových h?išných skutk? odsouzeni. Každý bude v ten den stát před ním a vydávat po?et z toho, co d?lal. Ale v dob?, kdy Ježíš sloužil na zemi, odmítal trávit ?as monitorováním t?chto lidských záležitostí. Ještě? neseděl na svém soudcovském stolci, místo toho se zam??il p?ímo na fungování svého království.

V nadcházejících dnech uvidíme vzestup pošetilosti a falše v církvi jako nikdy předtím. Povstanou and?lé sv?tla, demony posedlí kazatelé a evangelisté, jejichž ?e? bude plynulá, mrštná, výmluvná a upoutá pozornost. Tito muži budou mocní ve svém vystupování a uhazení v kázání slova, které bude zcela inspirované ?áblem.

Nedávno jsem viděl jednoho takového evangelistu v televizi, kde vedl akci na získávání finan?ních prost?edk?. Vykládal divokou historku o žen?, která dala 100 dolar? na jeho službu a b?hem pár týdn? obdržela d?dictví ve výši 800 000 dolar?.

Byl jsem v šoku a nemohl se odlepit z k?esla, když jsem sledoval, jak toto hnusné vnadidlo funguje. Brzy jsem se vzteky rozžhavlil a k?í?el jsem do nebes: „Já toho podvodníka odhalím!“ Ale vzáp?tí jsem vd?l, že k mému srdci šeptá Pán: „Ne, ty ne. Ty ho necháš být. Slepí vedou slepé, a všichni skon?í v jám?.“

Opravdu v??ím, že mou touhou bylo bránit evangelium, ale reagoval jsem v t?le. Faktem je, že Ježíš se už k tomuto tématu vyjádřil. Jednoho dne k n?mu p?išli jeho u?edníci a ?ekli: „Mist?e, tím, co u?íš, jdeš farize?m na nervy.“ Ježíš jim odpov?d?l: „Opus?te je. Jsou to slepí v?dcové slepc?. Povede-li slepý slepého, oba padnou do jámy“ (Matouš 15:14).

B?hem let své služby jsem byl dohnán k tomu, že jsem vypustil mnoho silných slov proti falešnosti a hlouposti. Než?íkám se toho, a?koliv vím, že jsem byl ve své horlivosti ob?as uveden v omyl. Ale všechno bude ještě? horší, a toho, co zarmucuje Pána, bude tolik, že bychom dost dob?e mohli trávit všechn sv?j ?as tím, že se budeme snažit tyto ohn? uhasit. Kristus nám ?íká, že to nemá být naším prvo?adým zam??ením. Místo toho nám dává jasné slovo, na co se máme v t?chto posledních dnech zam??it.

Jsme povoláni, abychom obnovili padlé

Uvažujme o tom druhém duchu, který se v domě farizea Šimona toho večera projevil: o duchu odpuštění a obnovení. Písmo nám říká: „Obrátil se k tě žen“ (Lukáš 7:44). Tady vidím, že nám Ježíš ukazuje, na co se musíme zaměřit: ne na falešné náboženství, ne na falešné učitele, ale na hříšníky.

Ježíš se odvrátil od Šimona a jeho hostí, obrátil se k ženě a řekl: „Proto ti říkám: Je jí odpuštěno hodně hříchů, neboť hodně milovala... Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoj“ (7:47,50). Ježíš tu zjevil, proč přišel: aby se přátelil a obnovil padlé, opuštěné, ty, kteří jsou chyceni hříchem. A dnes nám říká: „O tomhle je moje služba.“

Podobně nám říká apoštol Pavel, že právě na tohle se musíme zaměřit. Nemáme soudit padlé lidi, ale usilovat o jejich obnovení a odstranění jejich hanby. Vlastně z toho udělal zkoušku pravé duchovnosti: ochota obnovit padlého člověka. „Bratři, i kdyby byl člověk zachvácen nějakým proheškem, vy duchovní ho napravte v duchu krotkosti a každý dávej pozor sám na sebe, abys nebyl pokoušen i ty“ (Galatským 6:1).

Když Pavel používá obrat „dávej každý pozor sám na sebe,“ žádá Galatské, aby si vzpomněli, jak sami potřebovali milost. Jinými slovy: „Co vám Kristus odpustil? Jakou hanbu z vaší minulosti odstranil? Překryl Pán ty hříchy? No tak se zamyslete nad všemi nelaskavými skutky a myšlenkami ve svém každodenním životě a svou vlastní potřebou Kristovy stále plynoucí milosti a odpuštění.“

Teolog Jan Kalvín řekl v podstatě toto: Křesťan, který soudí hříchy druhých, zatímco je sám vinen, je jako usvědčený zločinec, který si stoupl na soudcovské místo, aby usvědčil druhé. Proto je tu Pavlovo varování: „Každý dávej pozor sám na sebe, abys nebyl pokoušen i ty.“

Pavel pak rychle dodává tyto návody Kristova chování: „Neste břemena jedni druhých a tak naplníte Kristův zákon“ (6:2). Co to je Kristův zákon? Je to láska: „Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého“ (Jan 13:34).

Pravda je, že hřích je nejtěžší lidské břemeno. My prostě nedokážeme přehlédnout nebo omlouvat hřích u druhých. Ale je tu způsob pomoci, jak podpírat druhé v jejich břemenech, a to je něžná, láskyplná péče a náprava. Máme obnovit kající bratry vlídností a láskou.

Pavel napsal Timoteovi, jak jednat s těmi, kdo se „probrali z ďáblovy pasti, neboť jím byli chyceni, aby učinili jeho vůli“ (2. Timoteovi 2:26). Využije ho: „A Pánův služebník se nemá hádat, ale má být ke všem laskavý, schopný využívat, snášenlivý, s krotkostí napravující ty, kdo se stavějí na odpor. Snad jim Bůh dá pokání, aby poznali pravdu a probrali se z ďáblovy pasti“ (2:24–26).

Je důležité, abychom doopravdy chápali, co nám Pavel v tomto jednom verši říká

Když přemýšlím o Pavlovo nařízení, abychom „nesli břemena jedni druhých a tak naplnili Kristův zákon,“ máme se sami sebe ptát: „Opravdu chci žít tak, abych se líbil Bohu a naplnil jeho Slovo?“

Oh, mnoho, mnoho způsobů jsem zkusil, abych se líbil Bohu. Modlil jsem se: „Pane, sraž mě na zem před svou přítomností. Ať vzlykám zlomeností. Dej, ať jsem kající a lítostivý, rozhybej mého ducha, ať se nenakazím žádnou vlažností. Dej mi větší vášně pro tvé Slovo.“

Všechny tyto věci jsou dobré, jsou duchovní a když je děláme, cítíme se dobře, protože víme, že děláme věci, které se Bohu líbí. Ale Pavel říká: „Tady je, co od nás Bůh chce nejvíce. Je tu jeho slovo, jak naplnit Kristův zákon: Neste břemena jedni druhých, obnovte padlé.“

Nemohu ze sebe tato Pavlova slova setřást. Zůstávají ve mně a já se ptám: „Pane, jak přesně mám nést břemena někoho jiného? Nemohu nést hřích druhých, to je pouze Kristova práce. Přesto, Pane, slyším, jak říkáš, že je to tvé přání. Proto by to měla být věc, kterou bych měl vědět jak udělat, ale já to nevím. Kde jsou pokyny?“

Toto slyším od Ducha svatého: Musím ho žádat, aby ze mě vyškrábal všechnu pýchu, všechnu mou závist a žárlivost, všechno mé odsuzování a zavádějící horlivost. A mám ho žádat, aby mi dal svého ducha odpuštění a trpělivosti. Stručně řečeno, mám usilovat o ducha, kterého měl Ježíš v Šimonově domě.

Když v sobě takového ducha máme, působí silně jako magnet, který přitahuje ty, kdo potřebují Boží milosrdenství. Tohle přitáhlo nechalňavou známou ženu k duchu slitování v Ježíši. Víme, že je to práce Ducha svatého, aby přemlouval a táhnul hříšníky ke Kristu. Ale proč by k nám Duch svatý posílal člověka, který potřebuje odpuštění,

když nemáme ducha odpuštění?

Velký evangelista George Whitefield a John Wesley byli dva z nejvtších evangelistů v historii. Tito muži kázali tisícům na otevřených shromážděních, na ulicích, v parcích a ve vřzení, a jejich služba přivedla mnoho lidí ke Kristu. Ale mezi těmito muži vyvstal spor o uření, jak je ťlověk posvcen. Oba dogmatické tábory bránily silně své pozice a mezi následovníky obou mužů došlo k výměně nepřkných slov, když nevybíravým způsobem argumentovali.

Jednoho dne přišel k Whitefieldovi jeho stoupenec a zeptal se: „Uvidíme Johna Wesleye v nebi?“ Ve skutečnosti se ptal: „Jak může být John Wesley spasen, když káže takový blud?“

Whitefield odpověděl: „Ne, neuvídíme Johna Wesleye v nebi. Bude tak vysoko u Kristova trůnu, tak blízko Ježíši, že ho nebudeme moci vidět.“

Pavel nazval tohoto ducha „rozšířeným srdcem.“ A měl ho v sobě, když psal Korintským, církvi, v níž ho někdo obvinil z tvrdosti a vysmíval se jeho kázání. Pavel je ujišťoval: „Naše ústa jsou otevřena k vám, Korintští, naše srdce je rozšířeno“ (2. Korintským 6:11).

Když Bůh rozšířuje tvé srdce, rázem je odstraněno mnoho limitů a bariér. Už nevidíš jen úzkým objektivem. Místo toho zjišťuješ, že tě Duch svatý nasměřoval k těm, kdo jsou zranění. A zranění jsou přitahováni k tvému soucitnému duchu magnetickým tahem Ducha svatého.

Takže, máš jemné a laskavé srdce, když vidíš zraněné lidi? Když vidíš bratra nebo sestru, kteří klopýtli v hříchu...mají problémy...možná smůují k rozvodu...jsi v pokušení říci jim, co je v jejich životech špatného? Nepotřebují, aby jim to někdo říkal, protože to už s nejvtší pravděpodobností vídí. Jak říká Pavel, taková zranění potřebují být obnoveni v duchu mírnosti, trpřlivosti a laskavosti. Potřebují se setkat s duchem, kterého Ježíš ukázal v Šimonově domě.

Toto je volání mého srdce po zbývajících dnech mého života: „Bože, odstraň všechna omezení z mého srdce. Chci tvého soucitného ducha k těm, kdo jsou zranění...tvého ducha odpuštění, když vidím někoho, kdo padnul...tvého ducha obnovení, abych odstranil jejich hanbu.“

„Odstraň z mého srdce každou nepřístupnost a zvtš mou schopnost milovat mé nepřátele. Když se přiblížím k někomu, kdo je v hříchu, ať se nepouštím do odsuzování. Místo toho ať ve mně vytryskne pramen vody a stane se ťekou Boží lásky k nim. A ať láska, která se jim ukáže, v nich roznítí lásku k jiným.“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1407/>